"Az evangelizálás az Egyház sajátos kegyelme és hivatása, legmélyebb identitása. Az evangelizálásért létezik, azaz azért, hogy prédikáljon és tanítson, a kegyelem ajándékának csatornája legyen, megbékéltesse a bűnösöket Istennel, megörökítse Krisztus áldozatát a szentmisében, mely az ő halálának és dicsőséges föltámadásának emlékezete."[77]

"Vedd a nyitott könyvet (...) és nyeld le" (Jel 10,8–9)

A Jelenések könyvének szerzője "egy kívül-belül teleírt, hét pecséttel lepecsételt könyvtekercset" látott, melyet a trónon ülő tartott a jobb kezében (5,1).

A kinyitott könyvtekercset Jánosra bízták, s rajta keresztül az egész Egyházra. János hallja a parancsot, hogy fogja és nyelje le. Csak miután egészen megemésztette, lesz képes megfelelően elmondani másoknak, akik felé kapta a parancsot: "jövendölnöd kell sok népről, nemzetről és királyról" (10,11). Európai Egyház! "Új evangelizáció" feladata vár rád! Találd meg újra a lelkes igehirdetést. Itt, a harmadik évezred elején halld meg azt az esengő szót, mely az első évezred elején hangzott föl, amikor Pál apostolnak látomásban megjelent egy macedón férfi és hívta: "Jöjj Macedóniába, és segíts rajtunk!" (ApCsel 16,9) Olykor kimondatlanul vagy egyenesen elfojtottan ez a legmélyebb és legigazabb vágy fakad föl a mai európaiak szívéből, akik szomjazzák a reményt, mely nem csal meg. Európai Egyház, ezt a reményt te ajándékba megkaptad, hogy örömmel ajándékozd tovább, mindig és mindenhová.

Európa különböző részein első evangelizálásra van szükség:

növekszik a meg nem kereszteltek száma, részben a másvallásúak bevándorlása miatt, részben mert keresztény hagyományú családok gyermekei nem lettek megkeresztelve, akár a kommunista uralom, akár az elterjedt vallási közömbösség miatt. [78] Ma már Európa is azok közé a hagyományosan keresztény helyek közé tartozik, ahol az új evangelizáció mellett bizonyos esetekben az első evangelizálásra is szükség van. Az "öreg" kontinensen is széles társadalmi és kulturális rétegek vannak, melyekben a szó szoros értelmében vett pogányokhoz szóló missziót kell teljesíteni. [79] Mindenütt szükség van a megújított igehirdetésre, még a már megkereszteltek felé is. Sok európai kortársunk úgy gondolja, hogy tudja, mi a kereszténység, de valójában nem ismeri. Gyakran a hit legalapvetőbb fogalmai és elemei sem ismertek. Sok keresztény él úgy, mintha Krisztus nem létezne: ismételgetik a hit gesztusait és jeleit bizonyos szertartásokban, de a cselekedeteknek nincs megfelelő háttere a hit tartalmának befogadásában és a személyes Jézushoz-tartozásban. Ez a kihívás nem csupán az újonnan megtértek megkeresztelésére vonatkozik, hanem a megkereszteltek Krisztushoz és az evangéliumhoz való megtérítésére is: közösségeinkben nagy gondot kell fordítani arra, hogy a remény evangéliumát elvigyük mindazokhoz, akik még távol vannak a hittől, vagy eltávolodtak a keresztény élet gyakorlatától. [81]

HVS: Mindenki hivatása, hogy minden körülmények között "hirdesse" Jézust és a belévetett hitett; "vonzzon" másokat a hitre, az evangéliumot tükröző személyes, családi, hivatásbeli és társas életmódjával; "sugározzon" maga körül örömet, szeretetet és reményt, hogy látván jó tetteinket, sokan dicsőítsék mennyei Atyánkat (vö. Mt 5,16), s mintegy "fertőzze meg" és győzze meg őket a jóság; "kovásszá" kell lenni, mely belülről alakítja át és élteti az összes kulturális megnyilvánulásokat.[83] Európa hiteles evangéliumhirdetőket vár, akiknek életében a Krisztus keresztjével és föltámadásával való egységből fölragyog az evangélium szépsége.[84] Ilyen evangéliumhirdetőket nevelni kell. "Minden megkeresztelt embernek mint Krisztus tanújának állapotának megfelelő nevelésben kell részesülnie"

A mai ember "szívesebben hallgatja a tanúkat, mint a tanítómestereket, vagy ha meghallgatja a tanítókat, azért teszi, mert tanút lát bennük."[87] Ezért döntőek az életszentség jelei. Európa mai kulturális és vallási helyzete hitben felnőtt katolikusokat és olyan missziós keresztény közösségeket vár, akik Isten szeretetéről tanúskodnak minden embernek.[88]

Európai Egyház, az evangéliumos könyvvel lépj az új évezredbe! Minden hívő hallja meg a zsinati buzdítást, hogy a Szentírás gyakori olvasásával "jussanak el »Krisztus fönnsége ismeretére« (Fil 3,8),

»aki ugyanis nem ismeri a Szentírást, nem ismeri Krisztust«".[118] A Szentírás változatlanul kincsesház az Egyház és minden keresztény számára: az Ige figyelmes tanulmányozásában táplálékot és erőt találunk minden nap küldetésünk teljesítéséhez.

Vegyük kézbe ezt a könyvet! Az Úrtól fogadjuk el, aki állandóan kínálja nekünk Egyháza által (vö. Jel 10,8). Nyeljük le és emésszük meg (vö. 10,9), hogy életünk élete legyen. Aprólékosan ízleljük: fáradságos lesz, de örömet fog okozni, mert édes, mint a méz (vö. 10,9–10). Be fog tölteni minket a remény, és képesek leszünk minden férfinak és nőnek átadni, akikkel csak találkozunk.

Misszió, misszionárius. Latin szó, küldöttet, görögül apostolt jelent. Legszorosabb értelemben az Úr Jézus a misszionárius, apostol, akit elküldött a mennyei Atya, hogy hirdesse meg a mennyei Atyának tetsző igaz életet. Akik elfogadják, azokat szervezze az Egyház közösségébe. Az Úr Jézus nyilvános működésének elején egy éjszakát imában töltött egy hegyen, majd az őt követő tanítványok közül kiválasztott 12 -t, átadta küldetését, őket is apostollá tette. Az Egyházban az apostol szorosan véve azt a 12 embert jelenti, akikre Krisztus rábízta egyháza terjesztését. Szent Márk azt mondja, hogy az Úr az apostolokat felvitte egy hegyre, ami jelképes. Az apostol a hegyen közelebb van Istenhez, messze lát. Az apostolok állandóan az Úr Jézussal jártak, akitől hatalmat kaptak a gonosz lelkek fölött. Most időben nagyot ugrunk. Nemrégen az apostol szó latin alakja, hogy misszionárius, olyan keresztény országbeli papot jelentett, aki elment pogány országokba a hitet hirdetni. Ma ezen a területen is megváltozott a helyzet. Ma nálunk is egyre többen vannak, akik nincsenek megkeresztelve, vagy semmit sem jelent nekik, hogy megkeresztelték őket. Ma Indiából, Afrikából jönnek misszionáriusok hozzánk. Nem ez a lefontosabb változás. Korunkban tudatosodott, hogy

az egész Egyháznak van missziós küldetése. Mi az Egyház tagjai vagyunk, mint az Egyház tagjainak nekünk is van missziós küldetésünk. Ez számunkra nem magától értetődő, nyilvánvaló, mert a régebbi időből az rögződött belénk, hogy csak azoknak az európai papoknak van missziós hivatásuk, akik elmennek pogány országokba hitet hirdetni.

Szeptemberben a budapesti katolikus híveknek igen fontos missziós tapasztalatban volt részük. Európa nagy városai között idén Budapesten rendeztek város missziót. Ez azt jelentette, hogy az összes budapesti plébániák valami hithirdető programot szerveztek szeptember elején. Több, mint 2500 program volt. Egyesek utcai evangélizációt, mások kávéházi beszélgetéseket, színi előadásokat, koncerteket stb. szerveztek a járókelők számára. Ez kezdet volt, amit valamiképpen folytatni kell. Azok az emberek, akiket megszólítunk igen különböző módon viszonyulnak Istenhez. Több, kevesebb ellenállás, tévedés él bennük. Keressük azt az utat, kifejezést, gondolatot, ami esetleg megnyitja szívüket Isten felé. Az emberi tudatlanság, és bűnök miatt nem könnyen gyorsan mozgalom keretében tudjuk a hitünket tovább adni. Az Úr Jézus és az Egyház tapasztalata mutatja, hogy rengeteg áldozat eredményeként többnyire lassan érnek, és nyílnak meg az emberek az evangélium felé.

Mivel eddig még egyszer sem szerepelt ez a téma az ifjúsági találkozókon, ezért bennünk sem tudatosodott, hogy valamennyiünknek van missziós hivatása. Mivel ami szokatlan, először halljuk, azt nem szoktuk komolyan venni. Nekünk ezen a találkozón össze kell szednünk magunkat, mert nem engedhetjük meg magunknak, hogy majd a tizedik misszióról szóló előadás után kezdünk gondolkodni azon, hogy mit is jelent a missziós hivatás. Krisztus itt van. Krisztus el szeretne érni környezetünkben élő meg nem keresztelt, és megkeresztelt, de krisztusi életre sohasem jutott testvéreinkhez. Vannak olyan fiatalok, felnőttek környezetünkben, akiket az Úr Jézus csak rajtunk keresztül tud elérni. Vannak olyanok, akiket esetleg másokon keresztül is, de rajunk keresztül is el tud érni. Az Úr Jézus bennünk van Lelkével, és várja a szolgálatunkat, rajtunk keresztül szeretné elérni őket. Mit kell tennünk?

Először is tudatosítanunk kell, hogy az Úr Jézus és a mi érdekünk azonos. Ki az aki közönyös szerettei üdvössége iránt? Mindegy, hogy vallástalan szeretteink a pokolba jutnak, mi meg majd a mennyországból kinevetjük őket? Mindegy nekünk, hogy igaz emberek élnek körülöttünk, vagy bűnözők? Aztán, ha sikerült valakit megnyernünk, az nekünk siker, öröm, barátság, lelki kapcsolat alakul közöttünk. Ennél fontosabb, hogy az Úr Jézus életét adta a világ üdvösségéért. Törekednünk kell rá, hitünket gyakorolva, hogy vele egyre szebb, mélyebb kapcsolatba kerüljünk, és neki örömet szerezzünk. Neki szüksége van ránk, ma rajtunk keresztül akar missziós munkát végezni.

Az első, amit tudatosítanunk kell, az Úr Jézus komolyan elvárja tőlünk valamennyiünktől, hogy hitre nem jutott testvéreink apostolai legyünk. Konkrétan mit kell tennünk? Mindenek előtt figyelnünk kell arra, hogy környezetünkben kik azok, akik még nem jutottak el a hitre? Ezekért imádkoznunk kell. A Szentlelket kell kérnünk, hogy világosítsa és nyissa meg a szívüket, hogy Krisztust befogadják. Ez előtt közben és után szeretnünk kell őket. Célszerű nem ajtóstul berontani, hanem barátságos kapcsolatot felvenni, ha lehet.

Mi eszközei vagyunk a Szentléleknek. Nem tudjuk pontosan hogyan és mit kell mondanunk, keressük az alkalmas szavakat. Nem folytatunk elméleti vitát arról, hogy van – e Isten? Jó, ha megismerjük társaink felfogását, mi érdekli őket, milyen élményeik vannak Istenről? Mi Krisztust képviseljük, és a krisztusi élet szépségéről, öröméről igyekszünk tanúságot tenni. Nem elméleti előadást tartunk, hanem arról beszélünk, ami szépet, jót mi megtapasztaltunk a krisztusi kapcsolatról.

Kérdések: 1. Milyen ismerőseid vannak, akik távol vannak Jézustól? 2. Te kinek tudnál beszélni Jézusról? 3. Hogyan tudnád kezdeni az apostolkodást? 4. Tudsz, mersz- e vállalkozni, hogy Jézus társa légy a missziós munkájában?